

- 3) Euroopan unionin neuvosto veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 4) Saksan liittotasavalta ja Ruotsin kuningaskunta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

⁽¹⁾ EUVL C 96, 23.3.2015. EUVL C 146, 4.5.2015.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kymmenes jaosto) 14.9.2016 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 4 de Madrid – Espanja) – María Elena Pérez López v. Servicio Madrileño de Salud (Comunidad de Madrid)

(Asia C-16/15) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Sosiaalipolitiikka — Direktiivi 1999/70/EY — EAY:n, UNICE:n ja CEEP:n tekemä määräaikaista työtä koskeva puitesopimus — 3 – 5 lauseke — Perättäiset määräaikaiset työsopimukset julkisen terveydenhuollon alalla — Toimenpiteet perättäisten määräaikaisten työsuhteiden väärinkäytösten estämiseksi — Seuraamukset — Työsuhteen uudelleen luokittelu — Oikeus korvaukseen)

(2016/C 419/14)

Oikeudenkäyntikieli: espanja

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 4 de Madrid

Pääasian asianosaiset

Kantaja: María Elena Pérez López

Vastaaja: Servicio Madrileño de Salud (Comunidad de Madrid)

Tuomiolauselma

- 1) Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY), Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE) ja julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) tekemästä määräaikaista työtä koskevasta puitesopimuksesta 28.6.1999 annetun neuvoston direktiivin 1999/70/EY liitteenä olevan 18.3.1999 tehdyn määräaikaista työtä koskevan puitesopimuksen 5 lausekkeen 1 kohdan a alakohdalla on tulkittava siten, että se on esteenä sille, että kyseessä olevan jäsenvaltion viranomaiset soveltavat pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista lainsäädäntöä siten, että
 - perättäisten määräaikaisten työsopimusten uudistamista pidettäisiin julkisen terveydenhuollon alalla oikeutettuna mainitussa lausekkeessa tarkoitetuista perustelluista syistä sillä perusteella, että nämä sopimukset perustuvat lain säännöksiin, joissa sallitaan uudistaminen tiettyjen luonteeltaan tilapäisten, suhdanteisiin liittyvien tai ylimääräisten palvelujen tarjoamiseksi, vaikka tosiasiansa mainitut tarpeet ovat pysyviä ja kestäviä;
 - toimivaltaisella hallintoviranomaisella ei ole mitään velvollisuutta perustaa rakenteellisia virkoja, joilla päätetään henkilöstösääntöjen alaisen ylimääräisen tilapäisen henkilöstön palvelussuhteet, ja sen on mahdollista täyttää perustetut rakenteelliset virat ottamalla palvelukseen väliaikaista henkilöstöä siten, että työntekijöiden epävarma tilanne vakiintuu, vaikka kyseisessä jäsenvaltiossa on tällä alalla vakituisen henkilöstön rakenteellinen vajuus.
- 2) Direktiivin 1999/70 liitteenä olevan määräaikaista työtä koskevan puitesopimuksen 5 lauseketta on tulkittava siten, ettei se lähtökohtaisesti ole esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa säädetään, että sopimussuhde päättyy määräaikaisessa työsopimuksessa määrätynä päivänä ja että kaikki palvelusajalta syntyneet palkat ja palkkiot on maksettava, tämän kuitenkin vaikuttamatta mahdolliseen uuteen nimitykseen, kunhan tämä lainsäädäntö ei horjuta kyseisen puitesopimuksen tavoitetta tai tehokasta vaikutusta, mikä ennakkoratkaisun pyytäneen tuomioistuimen on tarkistettava.

- 3) Euroopan unionin tuomioistuimelta puuttuu selvästi toimivalta vastata Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 4 de Madridin esittämään neljänteen kysymykseen.

(¹) EUVL C 96, 23.3.2015.

Unionin tuomioistuimen tuomio (toinen jaosto) 15.9.2016 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt College van Beroep voor het bedrijfsleven – Alankomaat) – Koninklijke KPN NV ym. v. Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Asia C-28/15) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteinen sääntelyjärjestelmä — Direktiivi 2002/21/EY — 4 ja 19 artikla — Kansallinen sääntelyviranomaisen — Yhdenmukaistamismenettelyt — Suositus 2009/396/EY — Oikeudellinen ulottuvuus — Direktiivi 2002/19/EY — 8 ja 13 artikla — Kansallisen sääntelyviranomaisen asettamat velvollisuudet operaattorille, jolla on määritelty olevan huomattava markkinavoima — Hintavalvonta ja kustannuslaskentaa koskevat velvollisuudet — Kiinteän verkon ja matkaviestintäverkon kohdeverkkomaksut — Kansallisten sääntelyviranomaisten päätöksiä koskevan kansallisen tuomioistuinvalvonnan laajuus)

(2016/C 419/15)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Koninklijke KPN NV, KPN BV, T-Mobile Netherlands BV, Tele2 Nederland BV, Ziggo BV, Vodafone Libertel BV, Ziggo Services BV, aiemmin UPC Nederland BV ja Ziggo Zakelijk Services BV, aiemmin UPC Business BV

Vastaaja: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Tuomiolauselma

- 1) Sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (puitedirektiivi), sellaisena kuin se on muutettuna 25.11.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/140/EY, 4 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä sähköisten viestintäverkkojen ja niiden liitännäistoimintojen käyttöoikeuksista ja yhteenliittämisestä 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/19/EY (käyttöoikeusdirektiivi), sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/140, 8 ja 13 artiklan kanssa, on tulkittava siten, että kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi on saatettu oikeusriita, joka koskee kansallisen sääntelyviranomaisen kiinteän verkon ja matkaviestintäverkon kohdeverkkopalvelujen tarjoamisen osalta asettaman hinnoitteluvetoiteen lainmukaisuutta, voi poiketa kiinteän ja matkaviestintäverkon kohdeverkkomaksujen sääntelystä Euroopan unionissa 7.5.2009 annetusta komission suosituksesta 2009/396/EY, jossa suositellaan ns. puhdasta Bulric-kustannuslaskentamallia (Bottom-Up Long-Run Incremental Costs) asianmukaisena hintojen sääntelytoimenpiteenä kohdeverkkomarkkinoille, vain, mikäli se katsoo, että tämä on tarpeellista asian tosiseikkoihin ja erityisesti kyseisen jäsenvaltion markkinoiden erityispiirteisiin liittyvien syiden perusteella.
- 2) Unionin oikeutta on tulkittava siten, että kansallinen tuomioistuin, jonka käsiteltäväksi on saatettu oikeusriita, joka koskee kansallisen sääntelyviranomaisen kiinteän verkon ja matkaviestintäverkon kohdeverkkopalvelujen tarjoamisen osalta asettaman hinnoitteluvetoiteen lainmukaisuutta, voi arvioida, onko tämä velvoite oikeasuhteinen direktiivin 2002/21, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/140, 8 artiklassa ja direktiivin 2002/19, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/140, 13 artiklassa säädettyihin tavoitteisiin nähden ja ottaa huomioon sen, että mainitulla velvoitteella pyritään edistämään loppukäyttäjien etuja vähittäismarkkinoilla, jotka eivät kuulu sääntelyn piiriin.